

Ἀναστάσιμος δρόμος....
Πασχάλια βιώματα ποιμαντικῆς προοπτικῆς

Αντιγράφω ἀπό τὸν ἀπαράμιλλο Παπαδιαμάντη.
*«Τὴν νύκτα ἐκείνην, νύκτα Ἀναστάσεως, ἡ Ἀνάστασις ἐτελεῖτο
 εἰς τὸν ναῖσκον τοῦ Αἰ-Γιώργη τῆς Χριστοδουλίτσας, κείμενον
 χίλια βήματα ἄνω ἀπὸ τὸν ἀνήφορον τοῦ λοφου, ὄχι μακρὰν ἀπὸ
 τὰ τέσσαρα καλύβια τῆς κοιλάδος τῶν Βουρλιδιῶν, Ἐκεῖ ἀνήφθησαν φαιδραὶ λα-
 μπάδες ἀνάμεσα εἰς δένδρα, κάτω ἀπὸ τὰ γλυκὰ, λάμποντα ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ,
 πρὶν ἀνατεῖλῃ ἀκόμη ἡ σελήνη. Καὶ ἦσαν ἐκεῖ ὅλοι οἱ βοσκοὶ κι οἱ βοσκοποῦλες τοῦ
 διαμερίσματος, φοροῦσαι τὰ στολίδιά των τὰ πασχαλινὰ, εὐφραϊνόμεναι καὶ
 ἀπολαύουσαι τὴν ἄρρητον χαρὰν καὶ εὐωδίαν τοῦ Πάσχα».*

Δὲν προτίθεμαι νὰ σχολιάσω τὸ παραπάνω κείμενο, μόνο θὰ ἤθελα, ὡς παπᾶς σὲ μιὰ ἐνορία (μεταλλαγμένη, ἀσφαλῶς, σήμερα) ἢ ὁποῖα ἄγγιξε τέτοιες στιγμὲς στὸ παρελθόν, νὰ σημειώσω κάποιες σκέψεις.

Εἰλικρινὰ, φοβᾶμαι ὅτι ὁ δικός μας Ἀναστάσιμος δρόμος, ὄχι μόνο χορτά-
 ριασε καὶ δὲν περπατιέται, ἀλλ' ὅσο περνάει ὁ καιρὸς ὅλο καὶ περισσότερο
 ἐγκαταλείπεται, γιατί ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ἄς ποῦμε ὁ πιστὸς, ὁ ἐνορίτης,

εἶναι πάντα, ἢ σχεδὸν πάντα, βιαστικὸς, βιάζεται. Μάλιστα βιάζεται υπερβολικὰ, σὲ σημείω νὰ μεθοδεύει τὶς ἀνάγκες τοῦ μόνο στὴν εὐωχία καὶ στὴν ἐκτέλεση κάποιων καθιερωμένων ἐπιφανειακῶν ἐθιμικῶν διατάξεων, ὅπως εἶναι τὸ νὰ κρατᾶς τὴ λαμπάδα ὅταν βρεθεῖς στὸ προαύλιο, νὰ πεῖς Χριστὸς Ἀνέστη-τελευταῖα κι αὐτὸ ξεχάστηκε-μὲ τὰ καθιερωμένα Χρόνια Πολλὰ. Στὴ συνέχεια, ἀφοῦ εἰπωθοῦν καὶ κάποιες ἄλλες εὐχές, αὐτὴ τὴ φορὰ μπροστὰ στὴν ἑορταστικὴ τράπεζα, θὰ «τσουγκριστεῖ» τὸ κόκκινο τ' ἄβγό, ὥστε ἡ γιορτὴ νὰ λάβει τὸ ὅποιο νόημά της καὶ νὰ τελειώσει ἐδῶ κι ὕστερα μιὰ βαρεῖα σιωπὴ τὰ διαδέχεται ὅλα... Γιατὶ, δυστυχῶς, εἰσήλθαμε πιά στὴ στεγνὴ πραγματικότητα ἢ, ἔτσι μάθαμε. Ἔτσι μᾶς δίδαξαν τὰ τελευταῖα χρόνια κι αὐτὴ τὴν ἀγωγὴ ἀποκτήσαμε. Γιὰ νὰ ἔρχεται σήμερα ὁ καθένας καὶ νὰ τὰ βάζει μὲ τοὺς παπάδες ὅτι δὲν κάνουν σωστὰ τὴ δουλειά τους, ἢ μ' ἐκείνους, κληρικοὺς ἢ λαϊκοὺς, πού συντηροῦν ὅλ' αὐτὰ τὰ «παρωχημένα» σχήματα, σχήματα ψευδοῦς βιοτῆς καὶ ἀπρεπῶν συμπεριφορῶν. Γι' αὐτὸ καὶ καθημερινὰ ὑφιστάμεθα καταιγισμοὺς ἀπειλῶν, ὕβρεων καὶ κολαφισμῶν, ἐπειδὴ ἐπιμένουμε σὲ μιὰ παράδοση, ξένη στὰ κελεύσματα τοῦ κόσμου, στὰ ψιμίθια τῆς τεχνολογίας, στὸ στραγγάλισμα τῆς ἐλευθερίας, πού εἶναι ἡ ἀπαρχὴ στηριξῆς καὶ ἀνέλιξης τοῦ προσώπου. Τοῦ προσώπου ἐκείνου μὲ τὸ ὅποιο λάβαμε τὸ ὄνομα, αὐτὴ τὴ νεσόσδοτο Χάρη τοῦ Θεοῦ, τὴν ὥρα, τὴν τραγικὰ ἀλλοιωμένη ὥρα, τοῦ Βαπτίσματος.

Γιατὶ ἂν προσέξουμε καλύτερα τὰ ὅσα ἡ Ἐκκλησία στὴν ὅλη Ἀναστάσιμη διαδικασία τονίζει καὶ προσκομίζει, ὅπως τὸ ἀντίδωρο τὴν ὥρα τῆς ἀπόλυσης, τότε θὰ καταλάβουμε ὅτι μέσα στὴν ὅλη τελεσιουργία, ἐκεῖνο πού ἀπομένει ὡς ὀ βασικὸς ἄξονας πάνω στὸν ὅποιο στηρίζεται τὸ πᾶν, εἶναι ἡ μέριμνά Της γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ καθενός. Καὶ τοῦ πλέον ἀσήμαντου ἀνθρώπου, ἐπειδὴ κι αὐτὸς ἔχει τὴ θέση τοῦ στὸ Σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ σωτηρία σημαίνει καὶ εἶναι ἀπαλλαγὴ, διατήρησις κάποιου, ἐντελῶς ἀβλαβοῦς, ἀκέραίου.

Ὁ Ἀναστάσιμος δρόμος εἶναι μιὰ διαδικασία γιὰ κοινωνία πληρότητος καὶ ἀγαλλίασης. Ἀρχίζει ἐπώδυνα, μέσα στὸ καθαρθήριο τῆς τραγικῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος κι ὕστερα, μετὰ ἀπὸ μιὰ πορεία μέσα σὲ ὑπόγειες, μισοφωτισμένες, ὑγρὲς καὶ κλειστοφοβικὲς διαδρομὲς, σὲ εἰσάγει σὲ λειμῶνες πάντερπνους, ἡλιοχαρεῖς, εὐφρόσυνους καὶ συμπλιαστὰς τοῦ Παραδείσου. Τὸ μόνο πού

ἀπαιτεῖται εἶναι ἡ ὑπομονή καὶ ἡ πίστις σὲ μιὰ παράδοση δίχως ἀκρότητες, χωρὶς φενακισμοὺς καὶ ψευδεῖς ἐξαγγελίες. Γιατὶ αὐτὸ πὺν περισσεύει μέσα στὴ ζωντανή, φωτεινὴ καὶ ταπεινόφρονα παράδοσή μας εἶναι μόνο τὸ κάλλος, ἡ εὐπρέπεια καὶ ἡ φιλοτιμία. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ Πάσχα γίνεται ἕνα μεγάλο χαμόγελο, μέσα στὸ ὁποῖο χωρᾶμε ὅλοι : ἐγκρατεῖς καὶ ράθυμοι, πλούσιοι καὶ πένητες, ἁμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι- ἀρκεῖ νὰ τιμᾶμε αὐτὴν εἰδικὰ τὴν Ἡμέρα, τὴν Ἡμέρα ἣν ἐποίησε ὁ Κύριος, ἵνα ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Ξανακοιτώντας ὁ καθένας μας τὸ παράθεμα, ἀπὸ τὸν πάντα ζωντανὸ Παπαδιαμάντη, ἐξηγεῖ, νομίζω, τὴ στάση πὺν διακρατεῖ ὁ Σκιαθίτης λόγιος σὲ μέρες χρονιᾶρες, μὲ τὸ νὰ ἀπουσιάζει ἀπὸ τελετῆς, πὺν γίνονται μέσα στὴν ἔνορῖα. Γιατὶ, ἄραγε; Ἴσως ἐπειδὴ γνώριζε πὺς ἡ γνησιότητα καὶ ἡ ἀκεραιότητα τοῦ Μυστηρίου αὐτοῦ τῆς Πανηγύρεως τῶν Πανηγύρεων καὶ τοῦ κέντρου τῆς λειτουργικῆς μας ζωῆς διασώζεται σιμὰ σὲ κείνους πὺν δὲν εἶχαν ποτέ τους τὴ σιγουριὰ ἑνὸς ἔνορῖτη. Τοὺς ἀλειτούργητους, τοὺς καλυβιῶτες, τοὺς λησμονημένους αἰπόλους, ὠστόσο περισσότερο θεοφοβούμενους ἀπὸ κείνους πὺν ἀναπαύονται στὴν ὅποια συνήθεια καὶ αὐτονόητη βολή τους. Ὅπως ἐμεῖς σήμε-
ρα.

Ἄν, λοιπόν, ἐπιθυμοῦμε νὰ περπατήσουμε τὸν Ἀναστάσιμο δρόμο θὰ χρειαστεῖ νὰ ἐξετάσουμε, μήπως τελικὰ λαθέψαμε τὴ διαδρομὴ καὶ ἀναζητοῦμε περίπατο ἀναψυχῆς καὶ χαλάρωσης, κι ὄχι πνευματικῆς ἀγαλλίασης καὶ φωτισμοῦ. Ἀληθινοῦ φωτισμοῦ ἀπὸ κείνο τὸ Φῶς Χριστοῦ, τὸ Ἀναστάσιμο, πὺν «φαίνει πᾶσι».....

παπα-Κωνσταντῖνος Ν. Καλλιανός